

Sala Beckett

Obrador Internacional de Dramatúrgia

Temporada 2014-2015

Programa de mà

Blau

de Ferran Joanmiquel

Direcció: Jordi Prat i Coll

Del 08/04/15 al 10/05/15

L'AUTOR _____ **Ferran Joanmiquel**
(Girona, 1975)

Es forma en escriptura teatral i dramatúrgia en diferents cursos de la Casa de Cultura de Girona i l'Obrador de la Sala Beckett.

Com a dramaturg ha participat en el projecte *A vegades em sembla que et veig*, dirigit per Mariano Pensotti (Temporada Alta 2011) i en l'intercanvi d'autors organitzat per la Maison Antoine Vitez i la Sala Beckett (lectura dramatitzada de *Blau* al Théâtre Ouvert de París el 2011). Així mateix, ha format part de l'equip de treball de camp del Projecte Com.Viure, a partir del qual va escriure *Harmattan*, estrenat al Teatre de Salt per la Cia de Teatre Social Kilaia. *La crida* va ser seleccionat pel Festival de dramatúrgia sobre la crisi PIIGS (lectura dramatitzada a la Nau Ivanow i *mise en place* al festival Tramedautore, al Piccolo Teatro Grassi de Milà el 2014). Com a dramaturg, ha guanyat l'XI Premi Boira de Vic per *Riu Gener* (2008); el Josep Ametller de textos teatrals per *Dinou* (2009); el VII Premi de Teatre Joaquim M. Bartrina de Reus per *Blau* (2009), i el VI Premi de Teatre de Calldetenes Lluís Solà i Sala per *Vidres als ulls* (2013). Ha dirigit *Apareguda* amb la Cia Kafkiana (Teatre Municipal de Banyoles, 2011) i *Vidres als ulls* amb la Cia Cos a Cos (La Planeta, 2013).

SINOPSI

A *Blau*, en plena nit de cap d'any, el mecànic d'un vaixell carregat de joguines, que acaba de naufragar enmig de l'oceà, dialoga per ràdio amb la noia de la unitat de salvament.

El pilot de l'helicòpter que ha de rescatar-lo travessa el cel cap a un destí incert...

Un diàleg a tres bandes on s'entrellacen pors, desigs, traumes i fòbies fins a un punt de no retorn, allà on els límits de la realitat es difuminen i es perden en un espai indòmit, inabastable.

Ferran Joanmiquel, l'autor que la Sala Beckett presenta aquest any, ens proposa amb *Blau* un viatge emocional pels laberints de la inconsciència, per l'oceà de la infantesa perduda.

FITXA ARTÍSTICA

Autor: Ferran Joanmiquel
Direcció: Jordi Prat i Coll

Repartiment:

Jofre: Manel Barceló
Roger: Francesc Ferrer
Ester: Berta Giraut
B: Pau Gómez

Escenografia: Ricard Prat i Coll

Vestuari: Míriam Compte

Il·luminació: David Bofarull

So: Lucas Ariel Vallejo

Ajudanta de direcció: Ester Villamor

Cor de nenes: Lucía Baduell, Vera Bertalmío
i Sofia Szpunberg

Durada: 65 minuts

**Una producció de la Sala Beckett/
Obrador Internacional de Dramatúrgia**

PRESENTACIÓ DE L'AUTOR

Blau té molt d'inconscient, en el seu contingut i en el seu origen. Una vegada li vaig sentir dir a algú que els primers textos d'un autor "estan sucats directament al cor", en el sentit que són molt genuïns, molt autèntics. I això és el que em ve al cap si penso en el *Blau*. Perquè el vaig escriure sense por (és a dir, sense por de *fer-ho malament*). I ara m'adono que el vaig escriure des de certa ingenuïtat, des de certa innocència, sense pensar que l'argument potser era massa cinematogràfic o el format massa radiofònic o la posada en escena massa complicada... Simplement vaig posar-me a escriure el que volia escriure, i avall.

Hi ha un text que a mi, personalment, m'ha marcat molt com a autor. Quan el vaig llegir se'm va obrir un món nou de possibilitats (postdramàtiques, és clar): *La nit àrab*, de Roland Schimmelpfennig (amb qui he tingut el gust de fer un curs ara no fa gaire a l'Obrador). Llegint *La nit àrab* vaig adonar-me que era possible, com ho diré?, fer allò que feia el Schimmelpfennig (i molts d'altres), és a dir, jugar a plaer amb la forma i el contingut, sempre i quan aquest joc tingui un sentit dramàtic. Hi ha alguna cosa hipnòtica, fins i tot al·lucinògena, en el text de Schimmelpfennig. I crec que això és alguna cosa que vaig transmetre (potser sense ni tan sols saber-ho) al *Blau*.

Blau és bàsicament un viatge. Mental i geogràfic. Emocional i transcendent ("transcendent" hauria de ser una paraula més comuna, sembla que de vegades sigui tabú fer-la servir). L'acció s'emporta, empeny els personatges més enllà dels seus propis límits a través d'una situació extrema que acaba esdevenint líquida, onírica. I és en aquest moment que (si volem) hem de poder mirar i entendre l'obra des d'una perspectiva diferent de la

del realisme-versemblantisme. Perquè *Blau* és una mena de “tripi” que traspasa fronteres: les de la realitat que vivim (o de la part que en percebem).

De què parla, *Blau*? Ara, amb el temps, potser en sóc més conscient, però crec que encara hi ha coses que se m’escapen. En el fons en el fons (i aquest és un tema que se’m va repetint gairebé sense voler en moltes de les obres que escric), hi ha la solitud, l’aïllament (en aquest cas espacial, fins i tot), la impossibilitat d’entendre’ns els uns als altres, de conjugar una comunicació veritablement compartida. I hi ha el món de la infància, també. La mort i el naixement. El món de les pors i dels desitjos. De les absències i dels traumes. Algú em va dir que l’oceà, o més ben dit, l’aigua (el medi natural de l’obra), és el símbol de les emocions i de l’alterabilitat de les emocions, el lloc on s’aboquen les zones més obscures del nostre inconscient. No ho sé, potser algun psicoanalista freudià s’ho passarà pipa, veient l’obra... **Ferran Joanmiquel**

SER BLAU

Quan vaig llegir *Blau* per primer cop, vaig pensar: no sé com es “monta”. I acte seguit, sense dubtar-ho, vaig dir: doncs posem-nos-hi. (Per tant, gràcies Ferran i Toni per la confiança.) Aquesta mateixa sensació de no saber com dirigir un text que m’atrau (per fascinant, per pertorbador, per hipnòtic) m’ha passat altres vegades. Per exemple, amb *El públic* de F. G. Lorca, *Lluny* de Caryl Churchill, *Quartett* de Heiner Müller o *Vespres de la Beata Verge* d’Antonio Tarantino. Són obres que se t’escapen, ja que formalment estan escrites des d’una llibertat agosarada, descarada, impertinent, però segurament sigui per això que toquin quelcom de l’èsser humà molt proper a allò intangible. No m’atreveixo a dir-ne ‘ànima’ perquè la paraula té massa connotacions religioses. En qualsevol cas, emocions potser difícils d’explicar però molt concretes i que sovint se’t revelen rere una frase, una pausa o una imatge.

Cal acostar-se a *Blau* desorientats, mancats de son, mig desperts, des del territori d’allò indefinit, d’abisme, d’irrealitat, d’experiència, de límit i de límits onírics. *Blau* demana capbussar-s’hi com qui mira un quadre de Dalí, de De Chirico o de Max Ernst, on en un espai de natura i geometria hi ha aïlladament disposats uns individus plagats de misteris “freudians” però no exempts d’humor. Cal viure *Blau* com un particular descens al Maelström, com un traspasar la línia d’ombra, on confrontar el propi ésser amb la bestialitat de la natura, on confrontar la pròpia soledat amb un mateix i amb l’existència... i tot plegat fer-ho sense coordenades precises ni aproximades. Des de la pròpia matussera quotidianitat. *Blau* ens diu que hem de créixer. Però cap a on? Que hem de deixar l’osset de peluix enrere i ser adults. Com fer-ho sense brúixola per orientar-nos? Com fer-ho si ens sabem objectivament inútils? *Blau* apunta que només depèn d’un mateix deixar d’estar cansat de tenir por.

Com a director he volgut posar el peluix a la falda de l’espectador, he volgut que des de platea es deixi portar no tant per una història sinó pels enigmes que aquesta amaga. Per les penes d’uns solitaris i tendrament propers Roger, Ester i Jofre. Unes penes, les seves, que es fan nostres. Perquè l’oceà sempre retorna residus de vivències personals que provenen de mar endins per atracar a la nostra riba el dia menys pensat. I és que, davant d’una experiència de perill real, on t’hi va la vida, aquestes imatges ens confronten amb qui som. Ens revelen les nostres pors. Els nostres traumes que són nosaltres. Fa que el viatge sigui transcendent, com reivindica el seu autor. Transcendent per poder viatjar més enllà, per poder traspasar fronteres, per poder passar d’un estat a un altre, d’una realitat a una altra, “perquè per tornar a néixer necessitem morir”, com deia Papasseit.

Trobar la teatralitat a *Blau* és un repte. Un territori que he volgut visual, sonor, imaginatiu però no pas descriptiu i sempre al servei del text, de la paraula com a motor d’acció. I dels actors que la juguen, és clar. D’altra manera sóc incapaç d’entendre el teatre.

Jordi Prat i Coll

X OBRADOR D'ESTIU DE LA SALA BECKETT **Del 4 a l'11 de juliol**

CURSOS DE DRAMATÚRGIA

Amb Carole Fréchette (Guanyadora 2 vegades del Prix du Gouverneur général del Canadà i autora de *Penso en Yu*, l'obra del Festival Grec a la Sala Beckett.)

El misteri dels inicis: com es comença?

Del 6 al 8 de juliol

Amb Enric Nolla (Autor de *Tractat de blanques* i *El berenar d'Ulisses*.)

El diàleg i el monòleg en l'espai

Del 6 al 8 de juliol

Amb Tena Štivičić (Autora de *3 hiverns*, èxit de crítica i públic al National Theatre de Londres.)

La història, el gènere teatral i el dramaturg

Del 9 a l'11 de juliol

Amb Guillem Clua (Autor d'*Smiley*, *Marburg* o *Killer*.)

Des de la bastida

Del 9 a l'11 de juliol

LABORATORI DE DRAMATÚRGIA I INTERPRETACIÓ

Amb Jordi Casanovas (Autor i director de *Vilafranca*, *Pàtria* o *Una història catalana*.)

Ficció de la realitat (Escriptura biogràfica col·lectiva)

Del 6 a l'11 de juliol

TALLER D'INTERPRETACIÓ

Amb Will Keen (actor de *Cheek by Jowl* sota la direcció de Declan Donnellan) **i María Fernández Ache** (directora de *Conferencia de Poeta en Nueva York*, *Hamlet* o *Traición*.)

Pinter: La paraula feta acció

Del 6 a l'11 de juliol

MATRÍCULA OBERTA!!!! Més informació a www.salabeckett.cat

PROPERS ESPECTACLES

Dissabtes 02 i 09/05/15

La crida

de Ferran Joanmiquel

Del 13/05 al 24/05/15

Locus Amoenus

d'ATRESBANDES

Sala Beckett/

Obrador Internacional de Dramatúrgia

c/ Alegre de Dalt, 55 bis

08024 Barcelona

Telèfon: 93 284 53 12

info@salabeckett.cat

www.salabeckett.cat

Consulta tota la cartellera teatral de Barcelona a

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

